

80 Szalagyi Csilla

„hajnaltól-hajnalig”

A fény teszi,
vagy amit látok más,
derengő árnyék és függönyrepedés.
Hogy mióta már és meddig még –
csak a csönd, csak a szuszogás,
moccanás és sóhajtás,
szusszanás és koppanás
mozdítja a rácsozást.

Részletek

És hátralép és visszanéz és elhagy.

És visszavon és meghátrál és ellép.

Már csak a botladozás.

Már csak az egyensúlytalanság.

A két láb. Hogy járjon.

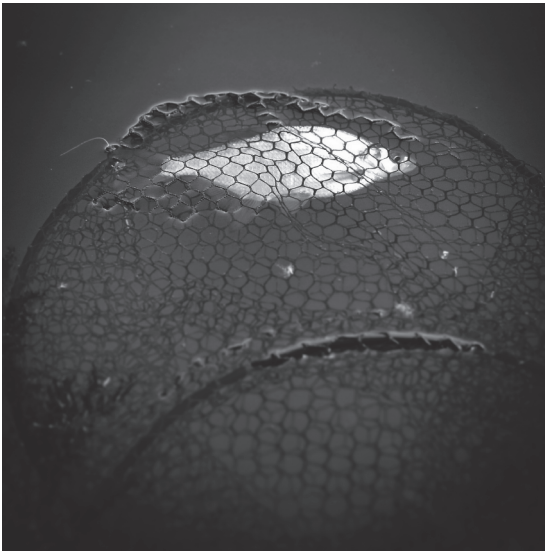
Vagy legalább

hogy megálljon

egyhelyben.

82 *Egyetlenként*
Egyetlenként, félig
éber, egy elképzelt
holdsütésbenneonfénycső
szórja fényét eltökélten,
halk árnyakkal kísértén,
árnyalatokkal feszítetten,
mert lehet tudja is vagy csak akarja,
hogy a foltok maguk túlcsorduló
empatikus fénynyelők.

Önmagára

Önmagára, függöny a függönyre
nyílik, ha elhúzom.

Tömören a tényállás
a fényállással együtt emelkedik,
visszatérő együttthatója
pedig a kitartó állandó.

84 *Bolygó*

Kisebb és nagyobb a *belső bolygó*,
bolyongás helyett csak fogy és nő,
színe változékony, akár a Hold alakja,
hangja nincs, csak csendben, csak szelíden, csak forog, forog,
forog a mellkasom bal felső medréhez közel –
hangja nincs, csak csendben, csak szelíden, csak forog, forog,
forog a mellkasom bal felső medréhez közel –

